

BERNARDYN A VÝCVIK

Mít svatobernardského psa byl pro mě sen už od dětství. Před třemi lety se můj dětský sen stal skutečností. Přinesla jsem domů malou chlupatou kouli jménem Boss ze Statku od Dobré vody. Musím říct, že se mně i rodině dost změnil život. Lze vůbec takového psa cvičit nebo dokonce vzít do restaurace mezi lidi?

Hned první týden, co byl Bossík doma, jsem začala s výcvikem. „Sedni, lehni“ bylo pro něj něco jako „kousni mě do nohy, kousni mě do ruky“. Když jsem ho byla představit jako dalšího adepta na výcvik, reakce přátel byla, „jéééé, to je huňánek!“ „Na co ho budeš mít, s ním chceš cvičit?“ Stála jsem si za svým a začala s chlupatým ďáblem chodit na cvičák pravidelně. Postupem času si přátele i rodina zvykla na neobyčejný chuchvalec chlupů, který rostl jako z vody. Původní skepse opadly, když viděli, že pes začíná zvládat sedni, lehni už jen s občasným kousnutím do nohy či ruky.

Moje zkušenost pro výcvik nejen bernardýna je přizpůsobit výcvik psovi a objevit jeho motivaci a tu využít k výcviku. Boss je na mně hodně závislý. Někdy mám pocit, že všechno, co dělá, dělá jenom pro mě. Je to charakterová výhoda, nebo nevýhoda? Když jdeme na výlet a je nás víc, Boss vždy kontroluje celou skupinu. On ví, že ostatní tam jsou se mnou, a zdá se, že se cítí být

zodpovědný i za bezpečí ostatních. Mě osobně toto přijde jako vzácná kladná vlastnost. Takhle jsme se spolu učili jeden od druhého celé tři roky.

Před rokem do naší rodiny přibyla další malá chlupatá koulička jménem Jessica vom Baronenschloss. Dneska mám bernardýny dva a každý se na výcviku projevuje jinak. Jessica není tolik upjatá, ráda se přátelí s kýmkoliv, hlavně s jinými psy. Nejraději má hru „kousnu tě do ocasu, co s tím uděláš?“ Má ráda jídlo – jednou dokonce snědla knoflíky od trouby, protože voněly kachnou z obědu!

Vrátím-li se k motivaci pro výcvik, tak to, co platí pro Bosse, neplatí pro Jessicu. Boss je rád se mnou, takže pro něj je odměna slovní pochvala a pohlázení. Jessicu cvičím pomocí pamlsků. Tyto dva druhy motivací při výcviku mají protikladné výhody a nevýhody. U Bosse, tedy výcviku pomocí slovního pochválení či pokárání, je výhoda, že výsledek je jistější a stabilnější, ale výcvik trvá déle. Naopak u pamlsku je výsledek dosažen rychleji, ale může se stát, že během zkoušky, kdy nemůžu mít u sebe žádný pamlsk, může pes ztráct motivaci.

Nevýhodné faktory obou metod se dají eliminovat tím, že si uděláme krátký výcvik všude, ať jsme v centru města, parku nebo jen tak na procházce.

Jde o to, aby si pes upevnil, že poslouchat se musí všude. Spousta psů, když přijde na cvičák, se přepne do poslušného módu. Pes si prostě zafixuje místa, kde musí poslouchat a kde ne. Cvičení i mimo cvičák dává psům informaci, že poslušnost není jen nějaká hra, ale nutnost.

Jedním z mnoha cviků poslušnosti je aport. Je hodně metod, které se při výcviku dají použít. Zvolit tu správnou je někdy oříškem pro psůvoda. Když jsem cvičila aportování z mými chlupáči, tak jsem použila dvě rozdílné metody. Bossovi jsem přivázala činku na dlouhou šňůru a odhodila. Bossík pro ni nadšeně běžel a jakmile ji uchopil, začala jsem šňůru přitahovat k sobě. Po přitáhnutí se dostal ke mně a my se o aport společně přetahovali. Pro něho bylo společné přetahování odměnou. Když jsem začala aportovat s Jessicou a zkoušela tuto metodu, vypadala následovně; po odhození aportu nadšeně vyběhla, ale když zjistila, že tam není nic k jídlu, koukla na mě, jakoby mi chtěla říct „vezmi si ho sama, když sis ho tam hodila.“ U ni jsem musela jít opětnou metodou. Jessicu jsem posadila před sebe a aport jí dala do tlapy. Pak ihned aport odebrala a odměnila pamlskem. Takto budu postupovat do doby, než vydrží držet aport déle. Cílem této metody je držet aport na povel. Tento nácvik aportu je časově náročnější, ale zase při přinášení si pes s aportem nehraje a nepřekusuje ho.

Každý rok se účastníme i výcvikových táborů. Někteří se s úsměvem tváří jakože „s takovým

medvědem asi cvičit nebude“, ale když vidí, že 80 kilový pes přiběhne na povel k noze nebo si lehne či přinese aport, jejich úsměvná tvář se změní v úžas. Na tyto tábory nejezdím jen cvičit, ale také oba psy socializovat. Na procházkách jsme často mezi lidmi středem pozornosti. Pokud vím, že psa nebudu mít jen na zahradě, je nezbytné, aby psi chodili mezi lidmi už od malička. Tím si zvyknou na všechny nezvyklé elementy od spadlé skleničky, přes auta, tramvaje, cyklisty až po opilé občany. Jessica i Boss už ví, jak vypadá tramvaj, trolejbus i vlak zevnitř. Nemají s cestováním žádný problém.

S Bossem máme zatím složené zkoušky dvě, a to ZZO a BH. Jednou jsme se zúčastnili i závodu. Rozhodci přišli s gratulací, že pro ně byla velká čest posuzovat takto výjimečné plemeno. Jejich chvála je zase odměnou pro mě.

Mým dalším cílem ve výcviku je udělat zkoušky také s Jessicou, naučit chlupáče stopovat a složit s nimi stopařské zkoušky. Jestli se mi to podaří s oběma nebo jen s jedním psem, to zatím nevím. U obou psů zatím se stopováním začínáme. Stopa je krásná v tom, že pes musí pracovat samostatně, je to jen o důvěře psůvoda k psovi. Vždy, když se mi podaří něco nového je naučit, posouvá nás to dál. Sama jsem zvědavá, kde ve výcviku dojdeme, kde bude ta pomyslná hranice.

Na závěr bych ráda pobídla všechny, kdo je ve stavu rozhodování v pořízení svého oblíbeného plemene, ať už je jakékoliv, aby se nedali odradit. Také mi všichni rozmlouvali, abych si takové plemeno nepořizovala, které bude jen žrát a ležet na zahradě. Nakonec jsem se rozhodla a po nasmělel manželově souhlasu si jela pro Bossika, a pak i pro Jessicu. Teď mi oba leží u nohou, neskutečně chrápu a já píšu tento článek jak se z „nemožného“ stalo skutečné.

Renata Brunclíková